

FURUĞ FƏRRUXZAD

DƏRD NƏĞMƏSİ

Məndəsən, amma ki, uzaqsan məndən,
Gözlərin zillənib özgə gözüne.
Daha nə deyim ki, qarışıb başın
Özgə söhbətinə, özgə sözüne.

Qüsssəylə döyünür köksümdə ürək,
Həm sənli, həm sənsiz yoxdur qərarı.
Vay o zamandan ki, məndən xəbər
Tərk edib gedəsən sən bu diyarı.

Mən sənə kölgənəm, hayana getsən,
Başımı qoymuşam qədəmlərinə.
Səntək birisinə rast gəlməmişəm,
Axı kimi qoyum sənə yerinə?

Mənim sevincim də, qəmim də sənsən,
Səndən sənə istəyirəm sığınmaq.
Vəhşi bir dalğayam, özüm bilmədən
Ayın təsirinə olmuşam dustaq.

Dedin ki, qırılıb qoparam səndən,
Aşiq vəfa bağın, de, qırarmı heç?
Özümdən qopsam da, səndən qopmaram,
Sevən də əhdini sındırmı heç?

Görərək məst oldum sənə yuxuda,
Kaş elə hər gecə görüm mən sənə.
Qönçə deyilsən ki, sərxoşcasına
Qalxıb, budaqlardan dərim mən sənə.

Sənə gözlərinin mavi oduyla
Qaranlıq gecəyə çıraq yaxaram.
Bağlama yolları, ola ki, sənə
Gizli qəm evinə gedib çıxaram.

ETİRAF

Pərişan könlümün gizli sirrini
Yenə də açmıram, demirəm sənə.
Süzgün baxışımın üzünə mən
Kırıldanmış bir örtük çəkirəm yenə.

Odlu bir istəyə tutulub könlüm,
Çarə diləyirəm mən öz Rəbbimdən.
Sanki bir dindaram, sənə önündə
Zohddən və tövbədən danışırım mən.

Sən elə bilmə ki, mənim ürəyim
Dilimə yoldaşlıq edib hər zaman.
Sənə deməmişəm öz istəyimi,
Hər nə ki demişəm, hamısı yalan.

Gizli cazibə var sənə sözündə,
Mənimçün nəğmələr söyləyirsən sən.
Sanki yuxudayam, sənə nəğmənlə
Özgə bir aləmə yollanıram mən.

Eşitmiş olarsan, bu qadınların
Qəlbi "hə" deyəndə dili "yox" deyər.

Daim gizlədərler zəifliklərin,
Sirlərin açmazlar, məkrli dirilər.
Ah, mən də qadınam, o qadınam ki,
Eşqin səmələrə qaldırır məni.
Sevirəm mən sənə, ey incə xəyal,
Ey puç olan ümid, sevirəm sənə.

QUŞ ANCAQ BİR QUŞ İDİ

Quş dedi: "Bu necə bir ətir, bu necə bir
Günəş, ah,
bahar gəlib
və mən axtarmağa gedəcəyəm öz tayımı".

Quş eyvanın qırağından
uçdu, bir xəbər kimi uçub getdi.
Quş balacaydı,
quş düşünmürdü,
quş qəzet oxumurdu,
quşun borcu yox idi,
quş insanları tanımırdı.

Quş havada,
svetoforun qırmızı işıqları üzərində,
xəbərsizlik zirvəsində uçurdu
və dəlicəsinə sınaırdı
mavi anları.

Ah, quş ancaq bir quş idi.

DALĞA

Sən mənim gözümdə dalğa kimisən,
Hay-küylü, səbirsiz, həm də ərköyün.
Rəngli arzuların küleyi sənə
Gah ora, gah bura çəkməkdə hər gün.

Dalğasan, məskənin həsrətli dərya,
Nisgilli dənizdir sənənin çün məkən.
Dumanlı baxışı o gözlərinin
Üfüqə zillənib olur pərişan.

Daim vuruşursan sən öz-özünə,
Sakit, hərəkətsiz durmursan bir an.
Göydəki o solğun, dalğın buludtək
Həmişə özündən uzaq qaçırısan.

Axı nə olardı, nolardı, mən də
O uzaq sahiləyə açaydım qucaq?
Bir gecə sənə bu iki qolumla
Götürüb qaçaydım oğurlayaraq,
Götürüb qaçaydım oğurlayaraq.

AYIN YALQIZLIĞI

Bütün qaranlıq boyu
cırıramalar çığırdı:
"Ay, ey böyük Ay!"

Bütün qaranlıq boyu
o uzun əlləri şəhvetli bir ah kimi yüksələn bu-
daqlar,
naməlum və sirli tanrıların əmrlərinə təslim ol-
muş külək,
torpağın məxfi həyatında gizli minlərlə nəfəs,
o hərəkətdə olan işıqlı dairədəki işıldaquş,
taxta tavandakı tiqqilti,
pərdədəki gecə,
bataqlıqdakı qurbağalar -
hamı birlikdə, hamı birlikdə dayanmadan
dan ağaranadək çığırdı:
"Ay, ey böyük Ay!"

Bütün qaranlıq boyu
Ay şölələndi ay işığında.
Ay tənha qəlbiydi öz gecəsinin.
Partlamaqdaydı o, qızılı rəngli qəzəbindən.

YALQIZLIĞIN KƏDƏRİ

Qar yağır pəncərə arxasında,
Pəncərə arxasında qar tökür.
Bir əl sinəmdəki sükutda
Kədər toxumu əkir.

Görüb aqibətini,
Ağardı saçın, ey qar!
Yağdın ürəyimə, məzarıma bəs
Yağmadın neçin, ey qar?

Yalqızlıq soyuğundan
Ruhum əsir fidantək.
Tənhalıq qorxusuna
Məskən olur bu ürək.

Ey eşq, ey buz bağlamış Günəş,
Daha məni isitmirsən.
Sinəm - ümitsizlik səhrası,
Yorulmuşam, yorulmuşam eşqdən.

Sənə də şövq verən qönçən qurudu,
Ey şeir, ey ovsunçu şeytan!
Nəhayət ki, oyandı canım
Bu ağırlı yuxudan.

Xudaya, cəhənnəm qapılarını
Aç üzümə!
Nə vaxtadək gizlədəcəm qəlbimdə
Cəhənnəm həsrətini?
Nə vaxtadək zülm edəcəm özümə?

Çox Günəşlər gördüm ki,
Qürubda batdı.
Mənim o qürubsuz Günəşim, əfsus,
Cənubda batdı.

Qar yağır pəncərə arxasında,
Pəncərə arxasında qar tökür.
Bir əl sinəmdəki sükutda
Kədər toxumu əkir.

CAVAB

Gülümsəyir Tanrının baxışı üzümüzə,
Hərçənd, onun rəhmindən qalmışıq biz nəsibsiz.
Çünki o qaraəməl, xırqəli zahidlərtək
Xalqın gözündən gizlin şərab içməmişik biz.

Riya dolu namazın möhür ləkəsindənə,
Qoy alınımız bir günah damğasıyla qaralsın.
Xalqı aldatmaq üçün "Tanrı" söyləməkdənsə,
Qoy ağızımız Tanrının adına həsrət qalsın.

Bizə nə qəm, bir gecə şeyx hamının içində
Bağlasa üzümüzə qapısını cənnətin.
Bizi qəm palçığından yoğuran o Yaradan
Hər bir qapını açıb göstərər mərhəmətin.

Tənə seli yumadı üzümüzdən gülüşü,
Dənizin ortasında dik duran qayayıq biz.
Dalğaların önündə tək dayanmışıq, çünki
Qiyəmətlilik bir sədaqət incisidir sinəmiz.

Bizik yırtan, dağdan təqvanın paltarını,
Bizik, bizik zahidin tənəsini dinləyən.
Paltarda aldadıcı bir görünüş var ancaq,
Haqqı tapamıdığımız bu yolgöstərənlərdən.

Bizim ürəyimizdə şölələnən o atəş
Bircə dəfə zahidin ətəyinə düşsəydi,
Bilərdi ki, biz necə alışıq eşq ilə,
Bizi rüsvay edərək günahkar söyləməzdi.

Qoy insanlar tənəylə deyib-gülsünlər bizə,
Bitməyən eşqimizi danışsınlar hər zaman.
"Kimin ki, qəlbi eşqlə diridir, ölməz əsla,
Biz silinmərik heç vaxt ələmin kitabından".

Fars dilindən tərcümə edən:
MƏHƏMMƏD NURİ